

VĚRNÍ ZŮSTALI

měsíční časopis Sdružení bývalých politických vězňů
Věnováno památce obětí komunismu !

V čísle dále naleznete...

KAŽDÝ MÁME SVÉHO
VĚZNĚ?

Skandál, který musel být utajen

Zajímavý článek stojící za zamýšlení ...

Dostal se nám do pošty článek od neznámého autora, který svým obsahem je zcela aktuální a docela stojí zato si s článkem přečíst. Předkládáme článek v plném znění a bez úpravy, především bývalým politickým vězňům.

KAŽDÝ MÁME SVÉHO VĚZNĚ?

Nedávno jsem se účastnil rozhovoru několika lidí. Žehrali na stát, jak je obírá kde může. Na různých poplatcích a na daních hlavně. A kam že ty peníze jdou....Pak přišel jeden známý, který pracuje pro Vězeňskou službu České republiky. Jeho příspěvek do debaty vzal dech všem.

Všichni pejskaři přemýšlí, na co asi jdou všechny jejich poplatky za psy. Bláhově se domnívají, že na úklid a podobně. Ale ne, budete platit a ještě sami uklízet. Trochu mi není pořád jasné, jak se má zachovat pejskař, pokud jeho miláček má průjem nebo se někde vyzvrací (slabším žaludkům se omlouvám). Jsou prostě věci, které se dají po čtyřnohých přátelích uklidit těžko. No co, pániček zacvaká a on to někdo uklidí – prostě pohoda.

Všichni pojištění přemýšlí, kam asi jdou jejich pojistky, když musí platit u lékaře. Je spousta lidí, kteří prostě nemarodí. Sami dbají svým životním stylem o to, aby k lékaři nemuseli. A když se jim stane třeba úraz, nejenom, že zacvakají poplatky a léky, ale ještě ošťouchají na nemocenské. A nebo novorozeně. To je pane spotřeba nemocniční elektřiny, stravy a všeho. Tam ty poplatky jsou docela na místě a lze je i opravdu chápat. Ať si holátko zvyká. Platit bude až do smrti. Možná by časem měli zavést poplatky, kterými se bude přispívat na úmrtí. Vždyť vás musejí odvézt, převléct, sepsat úmrtní list – to je teprve práce. A přece by jste nechtěli, aby to někdo za vás platil. Všichni přemýšlí, co se platí z jejich daní. Je toho spousta a spousta. A teď si představte ten šok, když uvedený

zaměstnanec státu, velmi tiše-na půl úst, aby ho snad neslyšelo moc lidí, řekl tu šokující zprávu.

Nebudu teď uvažovat, nakolik toto povídání může být nadnesené. Ale kdo by platil všechno to okolo, (soud, převozy z věznice do věznice, pobyt vězně apod.). Nebudu počítat, kolik stojí daňové poplatníky měsíčně provoz celé věznice. Mám jiné informace.

Našel jsem si dostupné informace o nejznámější pražské věznici Ruzyně. Už tam je spousta zajímavostí. On to asi málokdo čte, jinak by asi už při čtení těchto informací vznesli otázku „Cože?“

-věznice poskytuje vězněným pravidelnou stravu za podmínek a v hodnotách, které odpovídají udržení zdraví a přihlížejí k jejich zdravotnímu stavu a věku.

-věznice zajišťuje právo na poskytování duchovních a sociál-

ních služeb. -věznice zajišťuje vězněným knihy, denní tisk a časopisy. -věznice poskytuje jazykové kroužky (angličtinu, němčinu apod.). -dále poskytuje sociálně právní poradenství, rozpravy s duchovním, různé besedy -ve věznici lze navštěvovat různé zájmové kroužky (např.: výtvarný, hudební, akvaristický, šachový, zahradnický, právního minima, audio, video atd.). -věznice poskytuje akce kulturního a sportovního charakteru, individuální činnost podle vlastního výběru (návštěva koncertů a sportovních akcí jako např. nohejbal, volejbal, košíková, stolní tenis).

Nejsem zastáncem názoru, že ve vězení končí vždy skutečně vinní a že jsou všichni a bez rozdílu nenapravitelní, ale přesto – všichni jsou tam z nějakého důvodu.

Všechny ty předchozí volnočasové aktivity si ale třeba moje známé,

matky několika dětí, prostě nemohou pro své děti dovolit. A málokdo z lidí bezdětných i pro sebe.

CO Z TOHO TĚDY VYPLÝVÁ?

Nepříjemná bilance. Platíte na zábavu těch, kteří jsou na okraji společnosti. Tak by se to dalo říct. Ale necht' si každý udělá názor sám, já jen konstatuji informace. A jestli čekáte nějaké řešení, máte ho mít.

Až mě všechno přestane bavit a prostě nebudu mít náladu, asi se nechám zavřít. A vy mi hezky našetřete.... Co kdybych si po dopolední hodině klavíru, chtěl ještě po odpolední svačině, (vězni

jedí pětkrát denně), zahrát tenis? Tak nevím...,možná by bylo někdy lepší, kdyby odsouzení zůstali venku a my všichni šli do vězení. Oni by pak museli pracovat na nás. To by asi byl skutečný trest a tryzna – každý měsíc vidět na složenkách a účtech kolik stojí svoboda a život v této zemi.

SKANDÁL,

který musel být utajen...

kojení, žádný ze zaměstnanců ČSPB na protest nezrušil v organizaci zaměstnání. Proč se ozval až po jednom čtvrtstoletí, proč až po pěti letech od listopadu 1989, a proč se postavil právě proti tomu, který na skutkový stav svými úvahami právem upozornil?

A je třeba se zmínit také o Rehabilitační komisi SPB, již byl Pernický Rudolf sekretářem. Z referátu prvního místopředsedy ÚV SPB (30.6.1969) zjišťujeme (strana 21), že „Tyto komise politicky řídí v čele s ÚRK rehabilitační poradny v ústředí... Budeme podporovat úsilí našich komisí a poraden, aby aktivní přímí podílníci na deformacích v souladu s ustanovením zákona o soudní rehabilitaci (pozn.: z r.1968) nemohli dále brzdit úsilí po obnovení spravedlnosti a zákonnosti. Zároveň ovšem nepřipustíme, aby rehabilitace bylo zneužito k útoku proti revolučním opatřením, spojeným s únorovým vítězstvím pracujícího lidu, proti základům socialistického uspořádání naší společnosti.“

Samozřejmě, že jsem si položil otázku, zda a jak po uvedeném verdiktu v referátu, tedy od července 1969, bylo možné rehabilitovat právě ty, kteří únorové vítězství pracujícího lidu odsoudili a byli za to krutě vězněni? Zákon č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci měl zúžený časový i věcný dosah. Týkal se totiž jen období od 24.10.1948 do 31.7.1965 a věcně jen nejkřiklavějších rozsudků v tomto období. A jak je možné, že Rudolf Pernický i poté ve funkci sekretáře setrval až do 1.8.1970, kdy odešel do důchodu? Koho asi v letech 1969 a 1970 rehabilitoval a jak, nemohl-li rehabilitaci zneužít k útoku proti únorovému vítězství? A že nemohl, o tom není pochyb.

Soudní líčení u Městského soudu v Praze

Dne 28.března 1996 se u Městského soudu v Praze konalo soudní líčení v právní věci (žalobě) Ing.Rudolfa Pernického, bytem Praha 6 – Suchbátka.

Přítomni:

Žalobce – Ing. Rudolf Pernický, genmjr. v.v. – osobně
JUDr. Tomáš Holas, zástupce žalobce.

Žalovaní:

- 1) – Stanislav Stránský, bytem Vlkova 36, Praha 10
- 2) – Miloslav Komínek, bytem Vrchlického 1631, Frýdek-Místek

Předsedkyně senátu: - JUDr. Romana Vostrejšová

Soudní líčení probíhalo za široké účasti veřejnosti, v jednací síni bylo několik desítek bývalých politických vězňů. O průběhu soudního líčení byl vyhotoven protokol, jehož (soudkyně diktovaný) text je uveden na sedmi stránkách. Kdybych k posouzení jeho kvality, zejména textu a obsahu, použil rčení – „jaký pán, takový krám“, podal bych i nezasvěcenému věrný obraz o „kvalitách“ soudkyně. Nemám naprosto žádné právnické znalosti a kromě soudního řízení v r.1949, jímž jsem byl odsouzen podle zák. čís. 231/48 Sb., nemám se soudy žádné zkušenosti. Avšak to, co jsem viděl a slyšel v průběhu soudního líčení vedeného soudkyní JUDr.Vostrejšovou, ve mne vyvolalo přesvědčení, že až na rozdíl, kdy žalovaný přišel do jednací síně sám, bez bachařů, bylo soudní líčení, pokud jde o jeho objektivnost, stejné s tím z r.1949. A když jsem k tomu přidal fakta, že účastníky soudního líčení, tj. žalobce, oba žalovaní, i svědek, jsou bývalí političtí vězni, byl jsem přesvědčen o podjatosti osoby předsedkyně senátu JUDr.Romany Vostrejšové.

K soudnímu líčení jsem byl (coby autor napadeného článku) předvolán jako svědek; proto jsem také v jednací síni nebyl od začátku. Vyzván ke vstupu do jednací síně jsem byl asi po dvaceti minutách. Do jednací síně jsem vstoupil s přesvědčením, že předstupuji před nezávislý, nepodjatý a spravedlivý soud. Bohužel, velmi brzy jsem se přesvědčil, že to není pravda. A když jsem si, po skončení soudního líčení a vynešení rozsudku, uvědomil, že to vše bylo v rukou a v moci JUDr. Romany Vostrejšové, která

- 8 -

předsedala ve známém soudním líčení s Petrem Cibulkou a Václavem Havlem (čestným předsedou KPV) v cause o seznamech spolupracovníků StB, a když jsem k tomu připojil jména dvou (na soudním líčení) přítomných Havlových zastánců – Rudolfa Pernického a Stanislava Drobného, dvou předsedů KPV - teprve pak jsem pochopil, že u této soudkyně je předem odsouzen každý, kdo si dovolí jakkoli poukázat na jejich předlistopadovou minulost. Pro ilustraci přikládám o tom přepisy záznamů, vysílaných ČTV 1 a ČRo 2, dne 14.12.1993.

V průběhu mé svědecké výpovědi jsem odpovídal na otázky kladené soudkyní a v závěru i zástupcem žalobce. Vše je zvukově zaznamenáno (nahráno) a ze záznamu je pořízen doslovný přepis. Kopii zápisu ze soudního líčení i přepis záznamu přikládám, aby čtenář mohl srovnat, jaké otázky mi kladeny byly, jak jsem na ně odpovídal, které odpovědi a jak soudkyně do protokolu diktovala a je upravovala. Ze zvukového záznamu, který mohu čtenáři poskytnout, je zřejmé, kdy a proč jsem musel v průběhu výpovědi zasahovat do stylizace soudkyních otázek i úprav mých odpovědí.

Z protokolu o soudním líčení, zejména však z přepisu nahrávky, jsou zřejmá fakta k jakému cíli, se stůj co stůj, potřebovala dostat. Předně (a v tom se shoduje s obsahem v žalobě) **za každou cenu vyzvednout zásluhy Rudolfa Pernického z 2.odboje a jeho záslužnou činnost při založení KPV, jakoby právě ony byly předmětem sporu.** Dále pak za žádnou cenu nedopustit, aby v soudním líčení bylo projednáváno **jeho působení jako funkcionáře v ČSPB v letech 1969,** jak je vše popsáno v napadeném článku a v brožurce »FUNKCIONÁŘ« čís. 6 - 7, v návaznosti na platné Stanovy KPV (onen § 9 odst.3), stejně tak i jeho „záslužnou činnost“ v ČSPB za trvalého zájmu a sledování StB, při prosazování gen.L.Svobody prezidentem. Velkou péči věnovala tomu (a to se jí bohužel také podařilo), aby Rudolf Pernický nemusel důkazně prokázat kdo, jak, kdy a čím ho tak „*velmi poškodil na cti a pověsti nepravdivými údaji*“, přesto, že právě na toto ublížení kladla soudkyně velký důraz, aniž by sama uvedla jediný případ. Návrhy obou žalovaných, aby soud žalobu zamítl, aby žalobce dokázal k jaké újmě konkrétně a jak došlo, soudkyně zamítla. Předmětem sporu, podle žalobcova tvrzení, byla otázka, zda Rudolf Pernický byl anebo nebyl funkcionářem v ČSPB. Na jedné straně text v napadeném článku a v brožurce jak výše uvádím, na straně druhé tvrzení Rudolfa Pernického. Soudkyně ani v nejmenším nenaznačila, že tento sporný bod lze řešit ověřením skutkové podstaty v archivu bývalého ČSPB, jak to bylo také požadováno. K „spravedlivému“ rozhodnutí jí stačilo jednostranné žalobcovo tvrzení. Ale, to přece zde již bylo! Nebo se snad mýlím?

Rozsudek, který byl na závěr soudního líčení vyhlášen, obsahoval toliko postih žalovaných, že jsou povinni do 15ti dnů od právní moci tohoto rozsudku se omluvit (text a způsob omluvy byl předem připraven a přečten) a do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit (každý) žalobci 70.000,-- Kč a uhradit žalobci náklady řízení, jejichž výše bude uvedena v písemném vyhotovení rozsudku, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku. Odůvodnění proč tak musí učinit a z jakých důvodů (jsou k tomu odsouzeni), to soudkyně neuvedla, ani ve vyhlášeném rozsudku, ani v zápisu z hlavního soudního líčení. To vše, jak zde uvádím, si lze ověřit z kopie protokolu ze soudního líčení, strana 6, „Rozsudek „. Tento protokol byl pro soudkyni podkladem k zpracování písemného rozsudku. Inu, co dnes, po likvidaci komunismu, není možné?

KPV (Dr.Drobný) hodnotí rozsudek soudu kladně

Ještě nebyl písemný rozsudek doručen obviněnému M.Komínkovi, ještě nikdo neznal ono scházející odůvodnění, které soudkyně Vostrejšová při vyhlášení rozsudku nepřednesla, přesto Stanislav Drobný podal jeho obvyklým způsobem „informaci“ o průběhu a výsledku soudního sporu. V časopise »ZPRAVODAJ KPV« čís. 2/1996, str. 6, v článku „*Už i soudy rozhodují někdy spravedlivě*“, podává jednostranný, neobjektivní a

vlastní názor o „vině“ Komínkově. I když větší část článku pojednává o Stanislavu Stránském, o jeho údajném označení Pernického za zrádce a kolaboranta s komunistickým režimem, neprávem a lživě uvádí, že obdobná obvinění otiskuje i časopis Svědomí v napadeném článku. Dr. Drobný ve své tvorbě „informací“ uvádí, že Tihelka opíral všechna svá tvrzení o text ve „Funkcionáři“, což byl časopis podřízený komunistům, jak také sám přiznal, a případné další potvrzení svých dohadů nehledal. Na dotazy soudu: Věříte tomu, co je psáno v komunistickém tisku? – odpověděl: Pokud se týká zpráv o lidech, tak ano.

Stanislav Drobný v tomto článku, v textu týkající se mé osoby, uvádí:

1/ Klade mi za vinu, že jsem vycházel z textu „Funkcionáře“, časopise podřízeného komunistům. Ano, vše co jsem v napadeném článku o ČSPB a Rudolfovi Pernickém uvedl, převzal jsem z jmenovaného časopisu. To je důkaz, že jsem si nic nevymyslel, že jsem nelhal; to jsem také u soudu prohlásil. Dr. Drobný se podivuje nad tím, že to byl právě časopis podřízený komunistům? **Trapné ovšem je, že ponechává stranou vinu právě toho, o němž se v onom časopise píše, a že právě ona osoba, tedy Rudolf Pernický, po celou dobu – od července 1969 do května 1994 – o tom všem věděl a mlčel?** Podle pana dr. Drobného jsem zřejmě vinen já, že Rudolf Pernický byl zaměstnancem a funkcionářem ČSPB, a že časopis této organizace (podřízený komunistům) o něm tak psal? Proč Rudolf Pernický mlčel a souhlasil s tím, co o něm komunisté v časopise napsali? **Proč se neohradil a neprohlásil, že to není pravda? – když se za trvalého zájmu a sledování StB občas scházeli?**

2/ Lže „jako když tiskne“, když uvádí, jak jsem odpověděl na otázku soudkyně. Taková otázka, jak ji uvádí pan Drobný – „Věříte tomu, co je psáno v komunistickém tisku?“ – mi nikdo u soudu nepoložil. Nemohl jsem proto ani odpovědět tak, jak pan Drobný uvádí, že – „Pokud se týká zpráv o lidech, tak ano.“ Jsou tři dokumenty o tom, zda a jak mi otázka byla položena a jak jsem na ni odpověděl. Jsou to – 1. protokol ze soudního líčení, 2. zvukový záznam, a 3. doslovný přepis záznamu. V protokolu ze soudního líčení není uvedena žádná otázka v tom smyslu. Nicméně jsou v něm uvedeny dvě věty, které diktovala soudkyně, které musela na můj zásah, proti své vůli, upravit. V protokolu – bez otázky – je uvedeno: „Když jsem se dostal do kontaktu s tiskovinou KSČ a viděl jsem co napíše o nějakém politikovi, nebo funkci. LM, pak jsem vždy věděl, že je to pravda.“

A jak to opravdu bylo? Důkaz o tom je v přepisu ze zvukového záznamu, z něhož je zřejmé, že soudkyni, obhájci žalobce, i Rudolfovi Pernickému (včetně jeho kolegy dr. Drobného) šlo o to, usvědčit mne z toho, že jsem nějak sympatizoval s komunistickým tiskem. Na otázku soudkyně (podle záznamu): „Pan doktor (pozn.: žalobcův obhájce) se vás zeptal, že se jednalo o tisk komunistický, a jestli u vás to nevyvolalo nějaké pochybnosti, že byste si to ověřil nebo ne? I když to byl bulletin vydaný pod záštitou komunistické strany...“, jsem odpověděl jednoznačně takto: „Já jsem si to neověřoval, to je fakt, a neuvažoval jsem o tom zda je to pravda nebo to není pravda. Pokud to nebyla pravda, no tak na to neměl reagovat, neměl se cítit dotčený ten, kdo se dotčený cítí...“ Na další otázku žalobcova obhájce: „Prosím vás, přesvědčili jste se o tom jak bylo řečeno, že údaje uváděné o funkcionářích, komunistickými či nekomunistickými novinami, byly nepravdivé? Víte myslím, když třeba vyhraněné...“ Do této otázky jsem zasáhl odpovědí: „Pokud jsem se politikou zabýval a sledoval jsem politiku komunistické strany teda v tom smyslu, v kterém já myslím, tak jsem vždycky věděl, že to co tam napíše o nějakém politikovi nebo funkcionáři, nebo členu Lidových milicí, že vždycky to byla pravda.“

V tomto momentě v průběhu soudního líčení byla otevřena pochybnost v důvěru komunistickému tisku, konkrétně k obsahu brožurky »FUNKCIONÁŘ« č. 6 – 7. Soud-

kyně a s ní i žalobcův obhájce vyjádřili o něm absolutní pochybnost proto, že to je tiskovina komunistická. Paradoxní je, že u soudkyně, u žalobce ani u jeho obhájce nevyvolal nejmenší míru nedůvěry obsah brožurky »FUNKCIONÁŘ« čís. 10/1969, rovněž tiskovina komunistická, vydána tímtož ÚV ČSPB. A byl to právě obsah tohoto čísla, který použila jako hodnověrný argument o záslužné činnosti Rudolfa Pernického v ČSPB. A nejen to, v písemném rozsudku mi soudkyně klade jako vinu, že jsem si, jako autor článku, neověřil fakta o životě, životních osudech a o způsobu života žalobce v letech 1968-89. Já tomu rozumím tak, že podle soudkyně to měla být pro mě zřejmě povinná četba. Chápal jsem to jako setrvačnost z její nedávné působnosti v komunistické justici. To si vůči mně nedovolil žádný, po dobu celé komunistické éry.

Dr.Drobný zřejmě nechtěl slyšet slova žalobcova obhájce, která vyjádřil v otázce mi dané. Ta otázka v protokolu ze soudního líčení uvedena není, nicméně je v záznamu a zní takto: „**Prosím vás... dle sdělení Funkcionáře, že pan Pernický funkcionářem a tedy sekretářem, nevím zda placeným či neplaceným, v rehabilitační komisi byl...**“ Na otázku jsem reagoval okamžitě slovy: „*Ano, bral jsem to za takové jak to tam je uvedeno.*“ Soudkyně otázku žalobcova obhájce nediktovala, zřejmě jí nezapadla do programu, není tedy zapsána, nicméně moji odpověď na ni zapsala slovy: „*Sdělení uvedená v bulletinu 6 - 7 jsem považoval za pravdivé.*“

4/ Dr.Drobný **neinformoval**, že až po zveřejnění funkcionářské činnosti Rudolfa Pernického v ČSPB, po podání žaloby, došlo k „úpravě“ Stanov KPV. Ta se týkala právě onoho odst. 3), § 9 – *Členem KPV nemůže být občan, který byl funkcionářem organizací aktivně spolupracujících s okupační mocností nebo organizací podporujících nesnášenlivost nebo nenávisť.* Tato podmínka byla ve všech Stanovách KPV, které od jejího založení byly vydány, až do roku 1994. **Avšak ve stanovách na rok 1996, je odst. 3) v § 9 vypuštěn...!** Proč právě ten a proč až po zveřejnění údajů o činnosti Rudolfa Pernického? A proč o této podmínce členství v KPV takticky mlčela i soudkyně Vostrejšová, to ví nejlíp ona sama, a s ní předseda KPV dr.Drobný a jeho kolega gen. Pernický.

Na lživé informace dr.Drobného v jeho »Reportáži« *Už i soudy rozhodují někdy spravedlivě*, o mém údajném výroku, jsem reagoval třemi dopisy u redakce časopisu »ZPRAVODAJ KPV«. Ta zahrála roli mrtvého brouka a mlčela. Požádal jsem ji proto, aby mi Zpravodaj více neposílala, neboť si jím nechci špinit ruce. Ozval se však sám předseda KPV JUDr.Stanislav Drobný, dopisem, jehož obsah je, mírně řečeno, svinstvo. Potom, co zveřejnil ve Zpravodaji moji údajnou odpověď, si dovolil mne oslovit „*Milý Oldřichu*“, a na moji reakci na jeho lživou informaci, uvedl: „*odmítáš moje vyličení situace u soudu a tvrdíš, že není pravdivé. Prosím Tě, napiš mi tedy, jak je to správné.*“ A jako corpus delicti uvedl jeho text otázky soudkyně: „*Věříte tomu, co je napsáno v komunistickém tisku?*“ a údajný text odpovědi Tihelky: „*Věřím, pokud se týká osobních údajů.*“ – na rozdíl od výroku v jeho »Reportáži«, kde uvedl – „*Pokud se týká zpráv o lidech, tak ano.*“ (?) Dvě údajné odpovědi a každá jiná, obě lživé!

Panu předsedovi JUDr.Stanislavu Drobnému jsem odpověděl a napsal, jak je to správné; a sdělil jsem mu také můj názor na jeho postoj v cause Rudolfa Pernického. Medvědí služba, kterou Dr.Drobný, a tím pádem vlastně Ústředí KPV, Rudolfu Pernickému vykonává, má jediný účel: za každou cenu zabránit, aby se členové KPV nedověděli pravdu, že prvním předsedou KPV byl občan, který, podle § 9 Stanov KPV, nesplňoval podmínky členství v KPV. Aby skandál byl utajen!

Je třeba poukázat také na to, co nikdo nechtěl v soudním líčení otevřít; žalobcovu zásluhu na tom, aby prezidentem byl zvolen Ludvík Svoboda, o němž každý věděl, že byl agentem KGB. O této záslužné činnosti Rudolfa Pernického, prvního předsedy KPV, nechce veřejně hovořit nikdo z vrcholných orgánů KPV. Zatímco hlídají každého prostě-

ho občánka, zda náhodou nezdravil „Čest práci“ a nechodil v „prvomájovém průvodu“ (jak o tom psal pan Slabák), k osobě Rudolfa Pernického hraje roli mrtvého brouka. Zřejmě platí, že pod svícnem bývá tma.

Rozsudek Městského soudu v Praze

V rozsudku soudkyně JUDr. Vostrejšová (strana 6) uvádí: „Z výsledku žalobce soud zjistil, že nebyl nikdy členem Ústředního výboru českého svazu protifašistických bojovníků. Od jara 1968 byl členem Sdružení zahraničních vojáků...“ Zcela záměrně už neuvedla, že jako člen Sdružení byl členem „Ústřední rady sdružení“, že Sdružení a jejich Rady „jsou pomocnými orgány ČSPB při ÚV ČSPB“, jak je uvedeno v Usnesení ÚV ČSPB ze dne 30.června 1969. A v zápalu hodnocení zásluh Rudolfa Pernického mj. uvádí (strana 10): „Dle této tiskoviny (nazvané Funkcionář) žalobce pracoval jako sekretář Rehabilitační komise ČSPB, která byla jednou ze stálých komisí ÚV ČSPB.“ A žalovaného Komínka obvinila, že jako vydavatel Svědomí „hrubě žalobce pomluvil, uvedl tvrzení nepravdivá, přičemž v řízení se mu žádnými důkazními prostředky nepodařilo prokázat, že by ČSPB, jeho Sdružení vojáků I. a II. odboje a Rehabilitační komise ČSPB – a to konkrétně její sekretář v roce 1969 – žalobce, potlačovali lidská práva a demokratický systém.“ To, co soudkyně v rozsudku uvedla, je postačující důkazní prostředek, že Rudolf Pernický byl funkcionářem i členem ČSPB. A pokud jde o Sdružení vojáků a Rehabilitační komise, autor v napadeném článku nikde neuvádí, že právě konkrétně ty „potlačovali lidská práva a demokratický systém“! Autor napadeného článku odsuzuje všechny, kteří zastávali jakékoli funkce v ústředním orgánu ČSPB, neboť tím potvrdili, že jako funkcionáři souhlasí s prokomunistickým programem KSČ, jak jej prosazoval v roce 1969 ČSPB, jehož členem, funkcionářem a zaměstnancem Rudolf Pernický byl.

V závěru rozsudku soudkyně uvádí, že (výše uvedená) tvrzení o osobě Rudolfa Pernického nelze považovat za věcnou a přiměřenou kritiku, nýbrž za výroky osočující jeho osobní čest a důstojnost. Připouští, že na vyslovení svého názoru má nepochybně každý jedinec právo, že však v napadeném článku se nejedná o veřejný projev, ale o hrubé a nepravdivé tvrzení zasahující do právem chráněných osobnostních práv jedince dalšího. A na základě toho, jak uvádí, rozhodla o vině žalovaného M.Komínka. Jenže, v napadeném článku nešlo o vůbec žádnou kritiku; autor v textu článku poukázal na dva argumenty: na zák.č.198/93 S., a Stanovy KPV § 9, a srovnával, zda činnost ČSPB a jejich funkcionářů (v roce 1969) se nesrovnává s podmínkami právě v onom § 9 Stanov KPV. A pokud jde o důkazy napadení cti a důstojnosti Rudolfa Pernického, zda, jak, kdo a kdy k tomu došlo, v rozsudku (strana 14) se uvádí: „Soud za daného stavu věci nepovažoval za nutné dokazovat konkrétními důkazy /např. svědky z řad známých či členů KPV/ jaký účinek měl napadený článek, ale je třeba vyjít obecně z toho, že tvrzení, která byla v souvislosti s osobou žalobce vyslovena a publikována jsou urážlivá ve vztahu skoro ke každé osobě(?), a v souzené věci pak k osobě žalobce, který je společensky znám a uznáván a dlouhodobě má ve společnosti vysoký morální kredit, o který se celým svým životem zasloužil. Jinak řečeno, k negativnímu následku dochází již pouhým uveřejněním napadených nepravdivých a urážejících tvrzení, aniž by bylo nutno dokazovat konkrétní účinek u čtenářů článku časopisu »Svědomí«. Zcela jiná by byla důkazní situace, pokud by žalovaní (M.Komínek) prokázali, že informacím o žalobci nikdo nevěřil, pak by bylo na místě prokázat nemateriální újmu konkrétními svědky.“ Tak a je to: neprokázané se stalo pravdou! Shrnutí je zde jednoduché: ač jsme si před soudem všichni rovni, podle soudkyně Vostrejšové jsou někteří rovnější (Havel, Pernický, Drobný – tři předsedové KPV). V tomto místě znovu zdůrazňuji, že alfou a omegou projednávání žaloby u městského soudu v Praze dominovaly zásluhy genmjr. v.v.Rudolfa Pernického (od

- 12 -

r.1938 aktivního důstojníka čs.armáda). Vše ostatní muselo jít stranou! A jak uvedl JUDr.Stanislav Drobný – „Už i soudy rozhodují někdy spravedlivě“. Ano, někdy, v daném případě rozhodně ne! A to je postačující důkaz o podjatosti soudkyně JUDr.Vostrejšové, zřejmě ovlivněné nejvyššími zasloužilými představiteli, hradem počínaje. Čtenář se o tom může přesvědčit z přiložených dokladů.

Odvolání proti rozsudku

Proti rozsudku podal M.Komínek odvolání, v němž zejména poukázal na obvinění jimiž se soud vůbec nezabýval a jak je v rozsudku uvedeno ani „nepovažoval za nutné“ je dokazovat, takže je neprokázal; dále že výpověď svědka O.Tihelky (autora napačeného článku) není v protokole ze soudního líčení zohledněna tak, jak byla svědkem uvedena, že soud se vůbec nezabýval s písemným vyjádřením k žalobě, které soudu doručil. A právem požadoval, aby odvolací soud všechny důvody zvážil a přijal jeho návrhy a požadavky na ověření a projednání neprokázaných obvinění, jak je v odvolacím spisu specifikuje. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudkyně JUDr.Vostrejšové, vůči které vznesl námitku podjatosti, zrušil a žalobu v celém rozsahu zamítl.

Soudní líčení u odvolacího soudu

Odvolací soud – Vrchní soud v Praze – nařídil řízení na 9.dubna 1998. Bez průtahů uvádím, že odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně, tedy rozsudek soudkyně JUDr.Romany Vostrejšové, potvrdil a v podstatě zopakoval to, co je uvedeno v jejím rozsudku. O průběhu a objektivnosti soudního jednání podává svědectví zápis či protokol z tohoto jednání, k němuž stačilo jeden a půl stránky včetně rozsudku. Nicméně nebude ke škodě, zmíním-li se o některých skutečnostech, které soudní líčení u Vrchního soudu v Praze provázely.

- 1) Na chodbě v soudní budově, u dveří jednacích síní, jsem se z vývěsky dověděl o složení senátu a jeho programu. Tříčlenný senát byl ve složení: JUDr.Naděžda Žáková (předsedkyně senátu), JUDr.Romana Vostrejšová (soudkyně), JUDr.Ludmila Říhová (soudkyně).
- 2) Asi dvacet minut před zahájením soudního líčení čekala u dveří jednacích síní pracovnice soudu, držíc v ruce dopis, jehož část obsahu si mohl kdokoli přečíst. Byl to rukou psaný dopis Rudolfa Pernického, v němž sděloval senátu důvody, proč se k soudnímu líčení nedostaví.
- 3) Před zahájením soudního líčení v cause Pernický/Komínek (po skončení předchozího případu) vyšla z jednacích síní JUDr.Vostrejšová a nahradila ji v této cause JUDr. Alena Pavlíková. JUDr.Vostrejšová, jak jsem zjistil, povýšila z městského soudu na vrchní soud.
- 4) Po formálním zahájení soudního líčení přečetla předsedkyně senátu dopis žalobce Rudolfa Pernického, v němž uvedl důvody, pro něž se nemohl soudního líčení zúčastnit. Dále pak přečetla prohlášení soudkyně Vostrejšové o její nepodjatosti k účastníkům projednávaného sporu. Prohlášení bylo psáno rukou, nepochybně bezprostředně před jejím odchodem z jednacích síní. To zřejmě bylo postačujícím důkazem o její nepodjatosti, jakož i nepodjatosti senátu Vrchního soudu jako takového, v jehož složení JUDr.Vostrejšová působí.(?)
- 5) V jednacích síních byl přítomen předseda KPV Dr.Stanislav Drobný, jako veřejnost.
- 6) Zástupci žalovaného Komínka nebylo dovoleno poukázat na nedostatky městského soudu a požadovat, aby právě jimi se senát zabýval a je projednal, aby žalobce důkazně prokázal jak, kdy, kdo a čím zpochybnil jeho čest. Předsedkyně senátu odmít-

la o tom činit zápis do protokolu s vyjádřením k zástupci žalovaného, že když chce ať si tedy hovoří, že je to stejně zbytečné, že senát ví co činí a proč to činí.

7) Zástupci žalovaného se podařilo senátu přednést námitku k jeho jednostranné obhajobě zásluh žalobce Rudolfa Pernického a uvedl, že je nutno poukázat i na zásluhy žalovaného, který v komunistickém kriminále ztratil 17 let svého života a v době svého exilu v cizině vykonával záslužnou vlasteneckou činnost za obnovu demokracie v Československu. K zásluhám žalobce Komínka se předsedkyně vyjádřila, že „*tím se senát zabývat nebude, to bude možná řešit historie*“.

8) Žalovaný Komínek žádal, aby soudní líčení bylo odročeno pro neúčast žalobce gen. Pernického, neboť jeho účast je nutná k tomu, aby mu konečně ukázal dopis, jehož text nezná a který, jak uvádí v žalobě, měl být podnětem dopisu „Otevřený dopis KPV – smírčí komise“. Předsedkyně tento požadavek zamítla.

9) Předsedkyně nepřipustila žádné návrhy žalovaného Komínka na dokazování, které ve svém odvolání požadoval, a rovněž zamítla jeho požadavek (vznesený při zahájení soudního líčení) na dovolání se k Nejvyššímu soudu.

10) Předsedkyně jednání přerušila, následovala porada senátu.

V přestávce před vyhlášením rozsudku, na chodbě před jednací síní, přistoupil ke mně přítomný Dr. Stanislav Drobný a s ironickým úšklebkem v obličeji mi sdělil, že na rozsudku se nic nezmění, že je vše hotovo. Tím vlastně řekl vše, o čemž jsem se já, před prvním soudním jednáním, jen domníval; že vše bylo předem připraveno.

Závěr

Čtenáře prosím, aby laskavě pochopil o co v napadeném článku „*Které to jsou, ty další organizace?*“ v podstatě šlo. Chtěl jsem jím jednak poukázat na nedokonalost zákona číslo 198/93 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, stejně tak i na porušení stanov Konfederace politických vězňů ČR, které v době zveřejnění napadeného článku, tedy v roce 1994, byly platné. O nic víc mi nešlo. Že přitom došlo ke kolizi, tedy ke střetu majitele jména nejvyššího představitele KPV, s obsahem brožurky »FUNKCIONÁŘ« číslo 6 – 7, a stanovami KPV, nebylo mým přičiněním, neboť jsem vycházel výhradně z údajů v ní uvedených.

Čtenář ať laskavě posoudí, zda, anebo nakolik ČSPB sympatizoval s komunistickým režimem a zda právem patří mezi ty další organizace, které zákon číslo 198/93 Sb., nejmenuje, nicméně se o nich zmiňuje. Z rozsudku soudkyně JUDr. Vostrejšové se dovídáme, že ČSPB nepatří mezi organizace zavrženíhodné, o nichž se hovoří v odst. 2), § 2 zákona čís. 198/93 Sb. Jeho činnost v roce 1969, jak je vyjádřena v brožurce »FUNKCIONÁŘ« čís. 6 – 7, není (pro ni) hodná zavržení. Stejný názor, pokud jde o ČSPB, sdílí i KPV, když rozsudek soudkyně Vostrejšové považuje jako spravedlivý. Existuje však vůbec nějaká organizace, kterou lze (kromě KSČ) považovat jako takovou? Byl nějaký rozdíl mezi ČSPB a Lidovými milicemi, pokud jde o jejich činnost v roce 1969? Nebyl! A přece všichni, včetně nejvyšších orgánů KPV, Lidové milice právem odsuzujeme za to, že patřily do stejné „branže“ jako KSČ! Proč jedny ano a proč druhé ne? Jen proto, že to zrovna nezapadá do scénáře orgánům KPV? Záměrně uvádím „orgánům“, neboť ne všichni členové KPV s jejich názorem souhlasí. K čemu jsou stanovy KPV se zněním v odst. 4), § 6, že se bude řídit přijatým zákonem o protikomunistickém odboji?

Čtenář ať posoudí, zda jsem se dopustil špatného činu, když jsem jako člen KPV srovnával, jak uvádím v závěru napadeného článku, zda činnost ČSPB a jejich funkcionářů se nesrovnává s podmínkami stanov KPV. Jakkoli soudkyně Vostrejšová a s ní

unizono Dr.Drobný a další představitelé KPV, zavrhuje přiznat, že Rudolf Pernický byl v roce 1969 funkcionářem ČSPB, byl to právě on sám, kdo tím, že celou dobu mlčel, potvrdil to, co je i v brožurce uvedeno o tom, kdo mezi funkcionáře ČSPB patřil. KPV čhtěla tuto kolizi utajit tím, že narychlo a tiše odstranila ze stanov podmínku v odst. 3), § 9., čímž de facto potvrdila, že předsedou KPV byla osoba, která podle platných stanov (až do roku 1996) nesplňovala podmínky pro členství v KPV! Zde je jen jedna pravda, kterou nelze zvrátit ani rozhodnutím soudu, ani zastrašováním finančním postihem a už vůbec ne podáváním lživých informací, jak to v daném případě činí současný předseda KPV Dr.Drobný.

Žalovaný M.Komínek žádal doplnit soudní líčení u odvolacího soudu obsahem magnetofonového záznamu projevu Dr.N.Kavalírové, členky výboru KPV, který přednesla 26.února 1994, na výroční členské schůzi okresní pobočky KPV ve Frýdku-Místku; v rozsudku je o tom zmínka. Senát návrh zamítl, takže mi nezbyvá nic jiné, než z projevu Dr.Kavalírové zde citovat jeho podstatnou část, kterou věnovala vzájemným vztahům na ústředí KPV, z níž čtenář mnohé porozumí o zásluhách dvou předsedů KPV a nejen to: (následuje citace)

„Vy jistě víte, že existuje dlouhý spor mezi pobočkou Praha a Ústředím. A já bych měla tisíc důvodů, ač jsem členkou pražské Rady a současně teda členkou Ústředí i Rady ústředí, mít mnohé výhrady vůči Praze. Ale když jsem byla po dlouhé době pozvána koncem roku minulého, do Rady pražské pobočky a předseda Stránský mi položil hlavu na rameno, a když chlap zapláče, to je hrůza. A říkal: nezlob se na mě..., tak jsem mu řekla: já nevím o čem mluvíš? Já už jsem za tím v tomto okamžiku udělala tečku. A myslím si, že tu tečku bychom měli udělat mnozí z nás, kteří jistě ve skrytu duše můžeme mít mnoho výhrad k chování některých tzv.členů...“

„Když nás nic nerozdělovalo v kriminále, tak nesmíme dovolit, aby nás něco rozdělovalo v současné době, protože ten záměr bolševiků je jasný, a ukazuje nám to celá ta doba té komedie se sametem, od toho listopadu osmdesát devět. Já to neříkám poprvé, ale řekla jsem to i v Jihlavě když byly volby... a vyčetla jsem to, ač si ho velice vážím, i generálu Pernickému. My všichni, jak jsme v Konfederaci, jsme podlehli euforii. Někdo dřív nebo někdo později začal prohledávat, prokoukávat a začali jsme se bránit. Ale v tom prvním okamžiku jsme byli tak plní nadšení a tak opití tou novou skutečností, že nám unikly věci, že to vlastně všechno bylo dopředu připravené, a to co se nám předestřelo..., těch šarží vysokých od shora počínaje, že to všechno bylo dopředu. A to jsme tenkrát nevěděli. Takže jsme skočili vlastně na to a jako jediná organizace v tomto státě, která má morální kredit, ta jediná měla právo a povinnost, protože za námi jsou, prosím vás, tisíce zmařených životů... Nemyslím jenom na popravené, myslím na ubité, myslím na bezejmenné, o jejich existenci víme že existovali a najednou nejsou, protože o nich nejsou záznamy. Ztratili se někdy v šumavských slapech, ztratili se ubiti někde na hranici těmi falešnými převaděči... Rozumíte mě... My musíme na tytolety myslet, musíme myslet i na zničené zdraví mukul, které se žádnými funančními prostředky nedá to zdraví navrátit.“

„A teď vrátím ke stodevatnáctce, kterou tady spomenul bratr předseda. Rehabilitační zákon z roku devadesát... to je pasquil. On byl oprášen jako ten starý zákon z roku šedesátosm, a ten byl koncipován bolševickými právníky. Ted' ho oprašoval doktor Jičínský, doktor Rychetský, známá jména a podobně, tak co jsme si my mohli představovat, že by ten zákon byl pro nás? Naopak, ten je koncipován tak, aby nám to působilo obrovské potíže. A místo toho, aby společnost v tomto státě uznala nás jako jedinou organizaci morálně oprávněnou hájit, protože my jsme kdysi zájmy tohoto státu Masarykovského hájili, tak to všemožně znemožňují. Místo toho, aby byl vytvořen útvar, který by těm mukulům, těm žadatelům nebo jeho pozůstalým, všechny materiály,

Předsednictvo informuje:

Počínaje 30.srpnem budeme pravidelně „úřadovat“ v kanceláři Na Bělidle pouze každé pondělí a úterý vždy od 09:00 do 12:00. Pokud by jste potřebovali jednání v kanceláři v jinou dobu, je nutné nejdříve se telefonicky domluvit.

Nezapomeňte! Je po prázdninách a tak se budeme opět pravidelně scházet Na Bělidle každé první pondělí v měsíci ve 14:00 hodin.

Nový design časopisu a internetové stránky zajišťuje společnost
4 Motion Design s.r.o.

www.politicti-vezni.cz

VĚRNÍ ZŮSTALI

měsíční časopis Sdružení bývalých politických vězňů
Věnováno památce obětí komunismu !

Svoboda slova je zaručena Ústavou ČR i Listinou
lidských práv a svobod!

NÁZORY AUTORŮ ČLÁNKŮ NEMUSÍ BÝT TOTOŽNÉ S NÁZORY REDAKCE

Měsíčník „Věrní zůstali“

Vydává: Sdružení bývalých politických vězňů ČR,

Na Bělidle 34, 150 00, Praha 5 – Smíchov

tel/fax/záznam +420 222 323 816, email: info@politicti-vezni.cz

redakčně zpracovává předsednictvo.

Tiskne: TIGIS s.r.o. Třebostická 564/9, 100 00 Praha 10.

Expeduje: DUPRESS, Podolská 110, 140 00

Registrace MK-ČR reg.č. KM-7192